Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

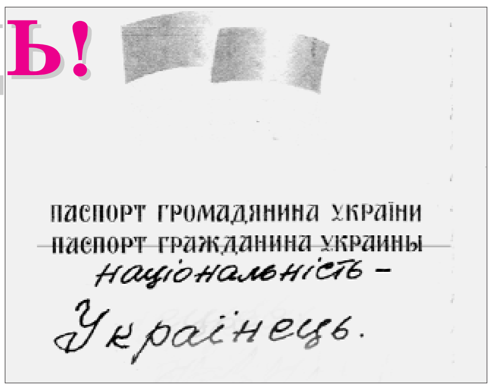
e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 15 липня 2008 року № 29 (245)

АКТУАЛЬНО

В одному з попередніх чисел "Нації і держави" ми вже повідомляли нашим читачам про ініціативу Конгресу Українських Націоналістів, який розпочав безстрокову акцію зі збору підписів для відновлення графи "національність" у паспорті громадян України та припинення дублювання особистих відомостей російською мовою.

Одними з перших кроків у цьому напрямі є листи-звернення Конгресу Українських Націоналістів до Президента України Віктора Ющенка та Голови Верховної Ради України Арсенія Яценюка, які ми вміщуємо нижче.

НАЦІОНАЛЬНІСТЬ – УКРАЇНЕЦЬ!

ЗВЕРНЕННЯ
Конгресу Українських Націоналістів до Президента України Віктора ЮЩЕНКА

Високошановний пане Президенте!

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Вас з проханням відновити національну ідентичність української нації – повернути графу "національність" у паспорт громадянина України, свідоцтво про народження та заповнювати їх лише державною мовою відповідно до вимог Конституції України.

Просимо Вас звернути увагу на те, що нині існуючий зразок паспорта суперечить 10 статті Конституції України та рішенню Конституційного Суду від 14 грудня 1999 року, в якому чітко сказано: "українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні повноважень органами державної влади (мова актів, роботи, діловодства, документації)".

Конгрес Українських Націоналістів наголошує на тому, що паспорт громадянина України, зразок якого був затверджений 2 вересня 1993 року, приймався відповідно до перехідних положень Конституції та Закону "Про мови в Українській РСР", що на сьогодні не відповідає вимогам Конституції України.

Конгрес розпочав безстрокову акцію з вимогою приведення форми паспорта громадянина України у відповідність до вимог Конституції України, а саме: заповнення державною мовою та повернення графи "національність" у паспорт та свідоцтво про народження.

Шановний пане Президенте, Конгрес Українських Націоналістів всебічно підтримує Ваші ініціативи, спрямовані на повернення історичної справедливості: визнання Голодомору 1932–1933 років як геноциду української нації, вшанування борців за Волю України, побудову Пантеону слави. Сьогодні завдяки Вашим зусиллям українська нація стає на шлях національного і духовного відродження. Однак в Україні ще діють сили, які гальмують цей процес, особливо на півдні та сході України.

Саме тому повернення графи "національність" у паспорт та свідоцтво про народження дасть можливість ідентифікуватися українцям, які народилися в Незалежній Українській державі, але їхня національна свідомість формується у російськомовних школах під впливом Московської церкви та російського інформаційного простору.

Конгрес Українських Націоналістів сподівається на Вашу підтримку у вирішенні цього важливого питання.

З повагою,
Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів
09.07.08

ЗВЕРНЕННЯ
Конгресу Українських Націоналістів до Голови Верховної Ради України Арсенія ЯЦЕНЮКА

Високошановний пане Яценюк!

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Вас з проханням внести в порядок денний Верховної Ради проект закону, що змінив би постанову Верховної Ради першого скликання від 2 вересня 1993 року "Про внесення змін і доповнень до Положення про паспорт", якою було скасовано графу "національність" у паспорті громадянина України та у свідоцтві про народження.

Закінчення на 2-й стор.

ПРЕЦЕДЕНТ

ВАНДАЛІЗМ ПО-СЕВАСТОПОЛЬСЬКИ

У Севастополі вирують пристрасті навколо зухвалого акту вандалізму, до якого вдалися представники проросійських організацій разом з кількома депутатами міськради, – на Графській пристані зловмисники зірвали меморіальну дошку, встановлену на честь 90-річчя підняття українських прапорів на кораблях Чорноморського флоту, й потопили її в морі. (29 квітня 1918 року прапори Української Народної Республіки були підняті на більшості кораблів, суден і берегових фортець Чорноморського флоту в Севастополі, Миколаєві, Керчі та інших місцях базування флоту).

За повідомленнями ЗМІ, кілька десятків представників проросійських організацій в суботу, 5 липня, прорвалися через охорону Військово-Морських Сил України до меморіальної дошки, зірвали її, розбили і викинули в море.

За попередніми даними, два активісти провокаційної акції затримані.

Водночас, у Севастопольській держадміністрації інформують, що Військово-Морські Сили України мають усі необхідні документи на встановлення меморіальної дошки.

До речі, це вже не перший випадок наруги над пам'ятною дошкою. 13 червня ц. р. вона також була зірвана й викинута в море.

Володимир В'ЯТРОВИЧ

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ФСБ ПРОТИ УПА

Інформаційна війна довкола УПА продовжується. Розпочата ще в 1940-х роках, коли радянська пропаганда називала повстанців "колаборантами і недобитками німецьких окупантів", а німецька, в свою чергу, – "слугами московсько-жидівської влади", сьогодні вона набрала нових обертів.

Останнім часом в Україні, як серед істориків, так і серед політиків, спостерігається збільшення інтересу до питань історії визвольного руху, насамперед, діяльності ОУН та УПА. Значною мірою цей інтерес підігрівається новими, ще вчора секретними даними, що стають доступними загалу.

Опираючись на повстанські документи, матеріали спецслужб Німеччини, Радянського Союзу та польські архіви, по крупинах відтворюється історія УПА – передумови та причини її створення, масштаби та методи діяльності, способи підтримки з боку цивільного населення та боротьба з окупаційними режимами.

У Росії влада, що впевнено прямує в бік авторитаризму, потребує своєї легітимізації в суспільстві через постійне апелювання до "героїчного" радянського минулого.

Тому українські спроби викрити сталінський тоталітарний режим і віддати належне тим, хто намагався йому протистояти, зустріли гостру реакцію з боку політиків сусідньої держави.

Заяви щодо "неправильного" бачення українцями своєї історії звучать з вуст найвищих посадовців та інституцій Росії. Звичайно, не могла не долучитися до цькування "українських спроб переписати історію" і ФСБ. Адже й досвід є, і матеріалів достатньо.

Розсекреченням матеріалів із своїх схованок (доступу до яких, до речі, і сьогодні не мають не лише українські, а й російські історики) остання черговий раз намагається продемонструвати "злочинну суть" ОУН-УПА.

29 травня на офіційному сайті МЗС Росії розміщено першу порцію розсекречених ФСБ документів, трохи менше як через місяць, 24 червня – наступну.

Одразу ж засоби масової інформації зарясніли заголовками на зразок "Документальний залп по ОУН-УПА", які твердили, що даною публікацією, врешті, буде поставлено крапку в спробах реабілітації українських націоналістів.

Проте, як свідчить аналіз оприлюднених матеріалів, захоплені відгуки були передчасними – документи далеко не виправдали таких очікувань.

Перш ніж перейти до аналізу "сенсаційних документів", варто звернути увагу на те, яким чином їх подали суспільству.

Матеріали розміщено не на Інтернет-сторінці ФСБ, з чийого архіву вони і були взяті, а на сайті МЗС, у рубриці "Архівна служба", яка, до речі, не містить жодної схожої інформації.

Натяк очевидний – документи адресовано, в першу чергу, не російській, а закордонній аудиторії. Додатковою спробою підкреслити міжнародне значення "історичного відкриття" стало звернення Харківської міської ради до Держдуми РФ з проханням "посприяти в отриманні розсекречених нещодавно ФСБ матеріалів про ОУН-УПА".

Навіть оминаючи увагою сам факт такого цікавого прецеденту у сфері дипломатії, хочеться відзначити глибоке прагнення депутатів цієї ради розібратися із першоджерелами з історії УПА.

Настільки глибоке, що його не вистачило не лише на те, щоб ознайомитися з документами, наявними в українських архівах, а й на те, щоб просто віднайти "розсекречену правду" на сайті МЗС Росії.

Окрім текстів документів на вже згаданій Інтернет-сторінці, подано також їхні графічні зображення для того, аби бажаючі могли пересвідчитися в їхній автентичності. На жаль, розміри графічних файлів (більше 25 мегабайт) суттєво ускладнюють роботу з ними.

Напевно, не випадково. Адже вже поверхневе порівняння набраних текстів та сканованих зображень оригіналів засвідчує, що документи опубліковано далеко не у відповідності з вимогами археографії: упущено багато важливих моментів (підкреслення, резолюції).

Закінчення на 5-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ
Конгресу Українських Націоналістів до Голови Верховної Ради України Арсенія ЯЦЕНЮКА

Ми звертаємо Вашу увагу на те, що нині існуючий зразок паспорта суперечить 10 статті Конституції України та рішенню Конституційного Суду від 14 грудня 1999 року, в якому чітко зазначено: "українська мова як державна є обов'язковим засобом спілкування на всій території України при здійсненні

Закінчення. Початок на 1-й стор.

повноважень органами державної влади (мова актів, роботи, діловодства, документації)".

Конгрес Українських Націоналістів наголошує на тому, що паспорт громадянина України, зразок якого був затверджений 2 вересня 1993 року, приймався відповідно до перехідних положень Конституції та Закону "Про мови в Українській РСР", що на сьогодні не відповідає вимогам Конституції України.

Ми закликаємо Вас виправити помилку так званої парламентської групи "239", котра на чолі з Головою ВР Іваном Плющем та Президентом України Леонідом Кравчуком на догоду космополітичним силам лише з другої спроби "протягнула" постанову ВР "Про внесення змін і доповнень до Положення про паспорт", якою було без згоди українців позбавлено націю права на самоідентифікацію.

Просимо Вас привести форму заповнення паспорта у відповідність до вимог чинної Конституції України та повернути графу "національність" у паспорт громадянина України та свідоцтво про народження.

З повагою,
Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів
09.07.08

КОРОТКО

ВІННИЧЧИНА

На засіданні Проводу Вінницької ОО КУН одноголосно прийнято рішення про підтримання ініціативи Хмельницької обласної організації КУН у питанні проведення Всеукраїнської та загальнообласної акції з відновлення графи "національність" у паспорті громадянина України.

У відкритому листі на ім'я Президента України Віктора Ющенка та Голови Верховної Ради України Арсенія Яценюка націоналісти Вінниччини пропонують наступне:

– негайно відновити у паспортах громадян України графу "національність";

– паспорт має бути заповнений виключно державною українською мовою;

Новий паспорт із запропонованими змінами має бути виготовлений в Україні, а не в Ізраїлі чи ще в якійсь країні.

* * *

За ініціативи Проводу Вінницької ОО КУН 30 червня урочисто відзначено 67-у річницю відновлення УССД у м. Львові 30 червня 1941 р., 101-у річницю від дня народження Героя України, Головнокомандувача УПА, генерал-хорунжого, сл. пам'яті Романа Шухевича. Зі вступним словом виступив голова Вінницької ОО КУН Віталій Гусар. Урочистий захід розпочався з виконання Гімну Українських Націоналістів. Священики УГКЦ о. Стефан та УПЦ КП о. Микола відправили панахиду за полеглими в боротьбі за Волю України. Обидва виголосили патріотичні проповіді.

До могили Героїв було покладено квіти, а потім хвилиною мовчання вшановано їхню пам'ять. Змістовними і цікавими були виступи представників "Меморіалу", УРП "Собор", "Берегині роду на Поділлі". У виконанні гурту "Просвіта" прозвучала низка повстанських, стрілецьких та патріотичних пісень.

Як і впродовж 17 років Незалежности України, обласна та міська влада не брали участи в урочистих заходах – їм не до цього, у них інші проблеми, які не спрямовані на розбудову української України. Звитяжні сторінки нашого волелюбного народу їм не болять, на жаль.

На завершення урочистостей усі учасники виконали Гімн України.

КИЇВ

30 червня на місці майбутнього Пантеону української слави Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів разом з іншими національно-демократичними силами вшанувала 101-у річницю від дня народження Головного командира УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича та урочисто відзначила 67-у річницю проголошення Акта відновлення державности України 1941 року у Львові.

Учасники мітингу звернулися до Президента Ющенка з проханням затвердити 30 червня як національне свято українського народу.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА

30 червня за ініціативи обласної організації Конгресу Українських Націоналістів мешканці сіл та міст Тернопільщини запалили "вогонь пам'яти" провідника ОУН Євгена Коновальця.

О 21.00 у більшості населених пунктів області одночасно було запалено свічки та ватри, що приурочено до 70-річчя від дня загибелі голови проводу ОУН Євгена Коновальця та на честь проголошення Акта відновлення Української Держави 30 червня 1941 року.

Також цього дня відбулася велосипедна естафета, під час якої провезли "вогонь пам'яти" вулицями Тернополя.

Торік в області вже проводили подібну акцію, присвячену Роману Шухевичу. Тепер такі заходи на Тернопільщині проводитимуться щорічно на честь героїв, які боролися за визволення України. Наступного року в області подібним чином планують вшанувати пам'ять Степана Бандери.

КУН У ДІЇ

ЗВІТУЮТЬ ДНІПРОПЕТРОВЦІ

Відбулася звітно-виборна конференція Дніпропетровської ОО КУН, у роботі якої взяли участь заступник голови Конгресу Володимир Борейчук, референт з питань пропаганди при секретаріаті Головного Проводу Руслан Єгоров, представник Дніпропетровської облдержадміністрації Сергій Волинець.

Відкрив конференцію голова ДОО Микола Хоменко, зачитавши перший пункт Декалогу Українського Націоналіста "Здобудеш Українську Державу або загинеш у боротьбі за Неї".

Після цього ватажок дніпропетровських націоналістів нагородив Грамотою та грошовою винагородою за вагомий внесок у розвиток культури і зміцнення Української Держави народний колектив бандуристів "Сарма".

Цифровим фотоапаратом була відзначена Новомосковська міська організація Конгресу за жертовну працю, мужню боротьбу в ім'я утвердження Національної Ідеї в Українській Державі.

Священик УПЦ Київського патріархату отець Василь освятив прапор Дніпропетровської обласної організації, виготовлений з важкого шовку з бахромою, на якому вишита назва партії та символіка Конгресу.

Отець Василь також освятив та благословив учасників конференції на добру справу.

До лав Конгресу прийнято трьох студентів.

Голова Дніпропетровської обласної організації М. Хоменко прозвітував про свою роботу. Відзначалося, що за останній період діяльність ДОО якісно поліпшилася: зросла кількість членів, щосуботи виставляється намет з інформаційною літературою, кунівці беруть участь у всіх політичних акціях та заходах державницького спрямування. У місті Новомосковську, наприклад, з ініціативи Конгресу встановлено меморіальну дошку Миколі Сармі-Соколовському, письменнику, кобзарю, члену ОУН, політв'язню (25 років радянських таборів). Активно поширюється газета "Нація і держава" (390 примірників – передплата та 600 – реалізація в кіосках "Укрпошти" щомісячно). Крім того, кунівці Дніпропетровщини виїжджали у Полтаву, де поклали квіти до пам'ятного знаку та дошки Симону Петлюрі; до Миколаївської області, де підтримували участь України у навчаннях спільно з НАТО. 22 січня 2008 року, з нагоди Дня соборности України, за вагомий внесок у розвиток і зміцнення демократичної, соціальної і правової України окремі представники обласного осередка КУН були нагороджені Почесною Грамотою голови Дніпропетровської облдержадміністрації В. Бондаря. Завдяки спонсорам для ДОО Конгресу придбано мікроавтобус. Особлива подяка голові Конгресу Олексію Івченку за допомогу та підтримку Дніпропетровської обласної організації.

В. Борейчук подякував голові ДОО Конгресу М. Хоменко за роботу, охарактеризував сучасну політичну ситуацію в Україні, а також передав вітання учасникам звітно-виборної конференції від Голови Конгресу О. Івченка.

Член спілки письменників України Микола Невидайло запропонував розповсюдити написану ним листівку про необхідність вступу України до НАТО.

Михайло Терновий висловив пропозицію щодо організації святкування до дня народження Степана Бандери.

Руслан Єгоров зауважив, що на даний момент триває інформаційна боротьба, в якій, на жаль, Україна помітно відстає від противників. Інтернет є найпоширенішим засобом спілкування, і активна праця в цьому напрямку вкрай необхідна.

Пропозиції виступаючих були підтримані присутніми на конференції.

Відбулися вибори нового керівного складу ДОО КУН. Головою обласного осередка одноголосно обрано М. Хоменка, який подякував за довіру і запевнив, що працюватиме ще краще і більше, щоб ДОО Конгресу була представлена в усіх гілках влади, була гідною своїх попередників – вояків ОУН-УПА.

Обрано також склад проводу та контрольної комісії.

Прес-служба ДОО Конгресу

АНТИУКРАЇНСЬКИЙ ШАБАШ У ВІННИЦІ

Нещодавно у Вінниці проходила державницька акція "Україна – НАТО – Так!", яку проводив народний депутат України В'ячеслав Кириленко за участю національного українського хору ім. Г. Верьовки.

Коли артисти хору вийшли з автобуса на майдані біля театру, там уже зібралися антиукраїнський шабаш за участю вітренківців, симоненківців і регіоналів, які несамовито викрикували: "Ви – фашисти, нацисти, націоналісти, бандерівці!", "НАТО – ні!", "Геть з України!". Невже ці нелюди не знають, що Україна історично є справжнім центром Європи – м. Рахів Закарпатської області. Чому ці вороги всього українського на 17-у році незалежности намагаються знищити Україну як незалежну державу?

Тому звертаюсь до Вас, Президенте України, пане Вікторе Ющенко, від імені колективу хору ім. Г. Верьовки і всіх справжніх українців – опираючись на закон унеможливити у майбутньому подібні шабаші!

Василь БИЧЕНКО,
артист оркестру хору ім. Г. Верьовки, член КУН,
м. Київ

МИКОЛА ПШЕВЛОЦЬКИЙ ПОВЕРТАЄТЬСЯ

9 липня Червоноградський міський суд Львівської області розглянув на відкритому судовому засіданні справу за адміністративним позовом Миколи Пшевлоцького до Державного агентства земельних ресурсів України про скасування Наказу Державного агентства земельних ресурсів України від 9 квітня ц. р. За рішенням суду був визнаний незаконним та в судовому порядку скасований наказ Державного агентства земельних ресурсів про звільнення з посади начальника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області Миколи Пшевлоцького.

Відповідно, наступним пунктом судової постанови є поновлення Миколи Івановича на посаді начальника Головного управління земельних ресурсів у Львівській області.

10 липня М. Пшевлоцький, виконуючи судові норми, намагався приступити до виконання своїх обов'язків. Однак, прийшовши в управління земельних ресурсів, він не мав можливості сісти у своє крісло, оскільки в. о. начальника п. Завтура на робочому місці не було. Та, зареєструвавши постанову суду у канцелярії управління, М. Пшевлоцький засвідчив свою присутність перед працівниками.

Окрім того, у рішенні йдеться і про стягнення з Державного агентства земельних ресурсів України на користь Пшевлоцького оплати за час вимушеного прогулу.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЖИТТЯ БЕЗ БЮДЖЕТУ. БУДЕ ЦІКАВО?

До голосування за бюджет парламент може повернутися восени. А може й не повернутися

Мирослав ОКСЕНТ

11 липня депутати Верховної Ради не підтримали обох проектів змін до державного бюджету в першому читанні. Того ж дня спікер Арсеній Яценюк закрив третю сесію Верховної Ради 6-го скликання.

За законопроект, внесений Кабінетом міністрів, проголосували 216 депутатів. За зміни до бюджету, внесені Президентом, проголосували 58 депутатів з блоку НУНС.

Водночас за проект змін до держбюджету, внесений урядом, з БЮТ проголосували 155 із 156 нардепів фракції. (Не вистачило голосу одного з останніх біженців із коаліції І. Рибакова). НУНС із 72 можливих віддала за бюджет Тимошенко 61 голос. Фракції Партії регіонів, комуністів та Блоку Литвина не дали жодного голосу.

Як заявила прем'єр Юлія Тимошенко, ухваленню змін до Держбюджету-2008 зашкодила позиція Президента Віктора Ющенка. "В останню годину вночі був внесений альтернативний проект", – підкреслила прем'єр на брифінгу в суботу. Тимошенко переконана, що в результаті такого кроку Президента була зруйнована вся система обговорення бюджету. Прем'єр розцінює голосування деяких депутатів від фракції "Наша Україна – Народна самооборона" за висловлення недовіри уряду як "неприємний удар" від Президента.

Протилежної думки дотримується глава Секретаріату Президента Віктор Балога. За його словами, провальне голосування парламенту за зміни до держбюджету на 2008 рік стало наслідком незацікавленості уряду у прийнятті скорегованого фінансового документа держави. В. Балога заявив, що Ю. Тимошенко зараз шукає всілякі виправдання тому, що Кабінет міністрів не спромігся забезпечити схвалення Верховною Радою змін до держбюджету. Однак ризик зриву прийняття оновленого кошторису був закладений вже в тому, як уряд організував і проводив бюджетний процес, вважає глава Секретаріату.

Балога нагадав, що зміни до бюджету-2008 мали бути схвалені Верховною Радою ще в березні: "За тиждень до закінчення сесії Верховної Ради уряд заходився похапцем, гарячково готувати нові зміни до бюджету. Як це робилося – бачила вся країна". "Достатньо згадати, як Кабмін спільно з Нацбанком рахували прогнозні показники інфляції та плуталися в узгоджених цифрах", – додав глава секретаріату. "Звісно, нашвидку підготовлені пропозиції до бюджету не врахували багато надзвичайно важливих факторів як щодо дохідної, так і видаткової частин", – зауважив Балога. Тому, за його словами, Президент Віктор Ющенко вніс на розгляд парламенту свій варіант змін до держбюджету на 2008 рік.

Втім, на думку Балоги, "з огляду на ймовірне прийняття Радою резолюції недовіри Кабінету міністрів бюджет остаточно втратив актуальність для уряду". "Вся енергія переговорів із парламентом була спрямована на самозахист. Ініціатива Президента про продовження сесії парламенту для прийняття змін до держбюджету не була підтримана коаліцією, Кабмін також не наполіг на цьому. У підсумку країна ще принаймні два місяці житиме за старим кошторисом", – заявив глава секретаріату.

Разом з тим, Юлія Тимошенко не виключає, що у вересні уряд внесе до парламенту проект змін до бюджету, що передбачатиме більшу дохідну частину.

Таким чином, ситуація справді абсурдна і варта занесення до Книги рекордів України: державний бюджет на нинішній рік може (в кращому разі) бути прийнятий у вересні. Прецедентів, здається, у вітчизняній історії ще не було – щоб країна більшу половину року жила без бюджету. До того ж, нема гарантії, що восени відповідне голосування буде успішним. Тим більше, що, в міру наближення президентських виборів, боротьба за владу буде загострюватися, і це навряд чи сприятиме порозумінню всередині демократичної коаліції. Та й не можна виключати ще одних дострокових парламентських виборів, у разі проведення яких про бюджет усі забудуть.

ПОЧЕКАЄМО ДО ОСЕНИ?

11 липня Верховна Рада не підтримала постанову про відставку уряду Тимошенко. "За" проголосувало 174 депутати: Партія регіонів – 172, НУНС – 2, Блок Литвина – 0, КПУ – 0 депутатів.

При цьому лідер КПУ П. Симоненко заявив, що відмовився голосувати за відставку уряду Тимошенко, оскільки не почув гарантій з боку Партії регіонів стосовно формату нової коаліції. Разом з тим, регіонал Н. Шуфрич, коментуючи провальне голосування за вотум недовіри уряду Тимошенко, заявив: "Ми можемо зробити висновок, що єдиною опозиційною силою залишилася Партія регіонів, оскільки тільки вона підтримує резолюцію недовіри уряду".

Коментуючи результати голосування, секретар Ради нацбезпеки і оборони Раїса Богатирьова заявила, що Верховна Рада може повернутися до питання про відповідальність Кабміну Юлії Тимошенко восени. Це ж саме підтвердили регіонали Ю. Мірошниченко і Г. Герман.

УКРАЇНСЬКИЙ КРИМ

УКРАЇНА – НАША МАТИ,

заявляють українські патріотичні сили Криму

У Симферополі відбувся мітинг представників українських патріотичних організацій, учасники якого прийняли відозву до українців Криму і всіх громадян України із закликом: пам'ятаймо уроки історії і рішуче діймо в ім'я збереження нашої української Вітчизни!

Коли історія дарувала шанс українцям відродити свою власну державність в XX ст., – говориться у документі, – кращі сини і дочки України, ціною великих жертв, після трагічних століть поневолення, нищення, заборон і асиміляції, тричі повставали на національно-визвольну боротьбу, і з третьої спроби відродили соборну державу "Україну" зі своєю старовинною і святою столицею – Києвом!

Переможну Україну визнав і щиро привітав майже весь світ!

Та нещирим і підступним було вимушене визнання відродженої нашої держави найкривавішим її історичним гнобителем останніх століть другого тисячоліття нової ери.

У двадцяті–тридцяті роки розлючена імперська метрополія і її "п'ята колона" в Україні, не зупиняючись перед найстрахітливішими злочинами проти людства і людяності в так званий "мирний час" між Першою і Другою світовими війнами, помстилися у відповідь на спробу українців вирватися з імперського ярма і утвердити свою власну Українську Народну Республіку. Під окупаційною вивіскою Української Радянської Соціалістичної Республіки винищили у хижацький спосіб двадцять мільйонів громадян України – її національного цвіту і запровадили вбивчий для української нації режим лінгвоциду і тотального насильницького "переroблення" українців у патріотів московської більшовицької імперії.

Сталінський режим, побратавшись з німецьким націонал-соціалізмом ще в двадцяті роки, таємно від світу викувавши німецько-фашистський меч в СРСР, підступно підписавши таємні "Пакт Молотова-Ріббентропа" та Генеральну Угоду про співробітництво, взаємодопомогу і спільну діяльність між Головним управлінням державної безпеки НКВС СРСР і Головним управлінням безпеки Націонал-соціалістичної робітничої партії Німеччини (Гестапо).

У цю тяжку добу світової катастрофи цвіт української нації здійснює 30 червня 1941 року неповторні за мужністю і жертовністю крок – вдруге у XX ст. проголошує "Акт відновлення української державності" і, створивши УПА, вступає в криваву боротьбу з двома людожерними імперськими режимами в ім'я реалізації на Землі гуманістичної програми людства – "Свобода народам! Свобода людині!".

Показово, що навіть у досить скрутну для московської імперії годину битви на Волзі під московським гаслом "За Волгой для нас земли нет!" сталінський режим перекидає через лінію фронту на українські землі в тил вермахтові полки регулярних внутрішніх військ під назвою "українські радянські партизани" або неофіційно "другий сталінський фронт (під командуванням О. Сабурова і С. Ковпака) для війни з УПА, чим свідомо відволікає свої сили і сили УПА від боротьби з вермахтом і помножує кількість полеглого "гарматного м'яса" з незчисленного "совєтського народа". Задля чого такі жертви?! Та задля того, щоб не допустити відновлення української держави!

Учасники мітингу, говориться у відозві, які віддають шану і низько вклоняються героїчним силам українського народу, його мужнім синам і дочкам, які 30 червня 1941 р. проголосили Акт відновлення української державності і більше десяти років жертовно боролися з окупантами під гаслом "Свобода народам! Свобода людині!", засвідчивши світові, що українська нація жива і що не припинить визвольної боротьби аж до здобуття власної держави. Подвиг їхній особливий і безсмертний! Вони творили його і на тлі світової війни, і на тлі імперської ейфорії від поновленої окупації України та окупації країн Східної і Центральної Європи, і на тлі концтабірного катування та сибірського заслання, і на тлі спочину стомленого світовою війною вільного світу, коли зухвала Московія вже спланувала поглинути українську націю в імперське черево надуманої "новой істарічеcкой общнасті" та не лише сама паплюжила і винищувала українських героїв, а й примушувала поневолений український народ своїми устами паплюжити своїх найкращих синів і дочок – героїв національно-визвольної боротьби. Як наслідок, ще й дотепер не перевелися в Україні виродки, окупантський непотріб, "грязь Москвы", які продовжують чинити ту підлу справу.

Фізична і духовна боротьба української нації розбуджена факелом жаги, мужности і жертовности ОУН-УПА, завершилася Актом проголошення незалежної України в 1991 році.

Але знову шаленіє митрополія вже обскубаної московської імперії і її "п'ята колона" в Україні. Діти й онуки московців, у яких свого часу не відбирали хліб, бо його відібрали в українців, яких півтора десятка мільйонів трьома голодоморами відправили на той світ, погрожують націлити на Україну свій военний потенціал і силою примусити її й надалі бути слухняною московською колонією. Московію і її "п'яту колону" не влаштовує процес відродження української України, її самостійна політика, прагнення зайняти своє місце в структурах європейської колективної безпеки.

"Звертаємося до світової спільноти, – говориться у відозві, – до всіх українців у світі сущих, найперше до денаціоналізованих українців в Україні, до політичних провідників українства – просніться, повстаньте проти спроб "п'ятої московсько-імперської колони" закріпити в Україні трагічні наслідки тривалої окупації. Не закривайте очі на кричущу необхідність законодавчо розмежувати національні меншини в Україні від окупантських залишків, які, прикриваючись вивіскою нацменшини, зухвало і безкарно руйнують при підтримці імперської метрополії українське суспільство зсередини з метою знищити українську державу і відродити велику імперію, маючи достатній історичний досвід у цій злочинній справі".

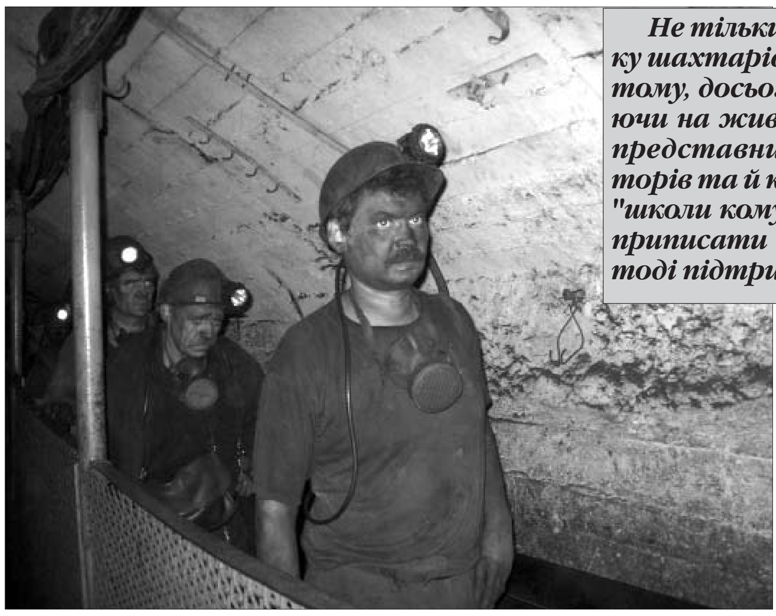
Власна інформація

Григорій ІЛЬЧЕНКО,
колишній головний редактор газети
НРУ "Під гострим кутом",
член НСЖ України

УРОКИ ІСТОРІЇ

ШАХТАРСЬКИЙ СТРАЙК 1998-го: ЦЕ ВЖЕ ІСТОРІЯ

Не тільки свідки, а й учасники страйку шахтарів, який відбувся десять років тому, досьогодні ще живі. Але, незважаючи на живих свідків правдивих подій, представники клану червоних директорів та й колишні лідери профспілок із "школи комунізма" намагаються тепер приписати до цих подій себе, ніби вони тоді підтримували шахтарів.

Нагадаю, що ще наприкінці існування радянської імперії на страйк піднялися шахтарі з далекосхідного "Артемвугілля", Кузбасу, Інти і Воркути, Уралу і "Західвугілля", Донбасу і Західного Донбасу. Вони поставили вимоги до всесильної КПРС, вимагаючи поліпшення умов їхнього життя. І той жорстокий режим вже не могли врятувати спецпідрозділи КДБ і новостворена ГКЧП. Шахтарі своїми діями налякали владу на місцях, і вона шукала методи боротьби з непокірними робітниками. Терміново створювалися групи червоних директорів і керівників профспілок. А коли розвалився Радянський Союз, червоні директори всіма методами намагалися захопити владу на місцях та притиснути непокірних шахтарів. У них був метод, запозичений в КПРС: не виплачувати шахтарям зароблені гроші за тяжку працю на видобутку вугілля. Одним з організаторів цього жорстокого і антилюдського методу був директор шахти ім. Сташкова А. Разводов. На цій шахті заборгованість з виплати зарплати становила 7-8 місяців. Дійшло до того, що шахтарям, котрі опускалися у вибої добувати вугілля, давали кілограм цукру чи борошна, а в інших випадках пачку цигарок "Прима" чи залежану баночку кільки. Обуренню шахтарів не було меж, але їх не підтримала партія комуністів, яка 70 років брехала про "єдність партії і народу". Не підтримали шахтарів і провладні партії НДП та "Громада". І було знайдено вихід: створено робітничі, шахтарські незалежні профспілки. Серед партій, які першими підтримали заходи шахтарів, у нашому місті були НРУ та КУН.

Незалежну профспілку на шахті "Ювілейна" очолив Володимир Маркушев; на шахті "Степова" – Олександр Корольов; на шахті ім. Сташкова – Василь Колесніков. Вони були ініціаторами, лідерами маршу шахтарів на Київ. Шахтарі м. Першотравенська дійшли пішки до Тернівки, потім до Павлограда. Згодом тисячна колона шахтарів вирушила до Дніпропетровська, а тоді – на Київ. Місто Першотравенськ залишилось майже безлюдне, адже в тяжку дорогу пішли практично всі батьки, чоловіки, сини. Пішли в столицю, аби їхні вимоги повернути заборгованість із заробітній платні були виконані. Пішли до президента Кучми, депутатів Верховної Ради, голови уряду Пустовойтенка. Влада була налякана, адже про такий захід шахтарів Західного Донбасу почув увесь цивілізований світ. Телекамери компаній "Імпульс" та "Візит", газета НРУ "Під гострим кутом" увесь час подавали інформацію з того тяжкого шляху на Київ. Варто віддати належне шахтарям, учасникам того маршу. Незважаючи на знемагання і спеку, шахтарі показали високий зразок дисципліни, вони не зламалися морально. Втративши віру в обіцянки червоних директорів (тоді генеральним директором "Павлоградвугілля" був А. Разводов), вони мужньо і гордо йшли до мети і перемогли!

Згадуючи ту подію, не можна не сказати про українських селян Придніпров'я, Полтавщини, Черкаської та Київської обл. Вони тепло зустрічали мужніх шахтарів і виносили їм на дорогу хліб, молоко, чай, сало. Селяни підтримали наших шахтарів. Підприємство нашого міста "Елада" на прохання НРУ надало автобус, в якому щоденно жінки і матері підвозили продукти харчування шахтарям. Того літа в місті було створено громадську жіночу організацію "Союз українок", яка й організовувала автобусні поїздки, завдяки яким підтримувався безперебійний зв'язок з мешканцями міста. Шахтарі були вражені теплотою мешканців столиці. Столична влада була захоплена зненацька – перед нею був згуртований, дружній колектив шахтарів. Першим вийшов до шахтарів голова фракції НРУ В. Чорновіл. Шахтарі домоглися свого, і це побачила вся Україна, увесь світ. Ця сторінка в нашій новітній історії показала всім, що "в єдності – сила народу"!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

БЕЗРІДНІ ХОМКИ В КОРИДОРАХ ВЛАДИ

Часто можна почути, що в Україні живе до 200 національностей. Тож я й поцікавився: а як же встановити, до якої національности належить та чи інша людина? Раніше в паспорті існувала відповідна графа, але після її скасування з цього документа можна дізнатися тільки про громадянство.

З приводу питання, яке мене зацікавило, звернувся в державний комітет України у справах національностей та релігій. У відповідь одержав чемного листа, в якому мені повідомили, що наша держава є поліетнічною і полікультурною. За даними Всеукраїнського перепису населення 2001 року, у нас налічується 37,5 мільйона українців (77,8% від загальної кількости населення) і 10,9 мільйона (22,2%) представників понад 130 національностей. Найчисельнішими етнічними спільнотами є росіяни – 8,344 млн (17,3% населення України), білоруси – 275 тис., молдавани – 258,6 тис. Далі перераховані ще кримські татари, поляки, євреї, вірмени, греки, татари, цигани (роми), азербайджанці, грузини, німці та гагаузи...

З листа дізнався я і про те, що у Законі України "Про національні меншини в Україні" зазначається: до національних меншин належать групи громадян, які не є українцями за національністю, виявляють почуття національного усвідомлення та спільности між собою. А ще мені повідомили, що належність до тієї чи іншої національности визначається вільним вибором людини.

Після цього мені стало зрозуміло, що графу "національність" з нашого паспорта викидали люди, які, очевидно, вважають себе дуже великими демократами, тож, на їхню думку, зазначення в паспорті національности обмежить свободу людини...

Очевидно, наші "великі демократи" не врахували того, що національність – то не шкарпетки і не туфлі, які можна міняти, як кому заманеться.

Вчені встановили, що корови однієї породи в різних регіонах мукають порізному. Мабуть, місцевість, де мешкає людина, впливає і на її голосові зв'язки, на її лінгвістичну орієнтацію. Тож протиприродною є поведінка тих, хто, століттями мешкаючи в Україні, вважає, що він розмовляє російською мовою, хоч, насправді, користується угрофінським суржиком.

З листа, підписаного директором Департаменту етнополітики та європейської інтеграції, я дізнався, що "визначення національної приналежности народних депутатів України та посадових осіб Кабінету Міністрів України не входить до функцій етнополітики та європейської інтеграції. Мовляв, для з'ясування цього питання можна звернутися до Державного комітету статистики України та Секретаріату Кабінету Міністрів України.

Доводиться тільки пожалкувати з приводу того, що названий департамент позбавлений такої важливої функції, як визначення національної приналежности народних депутатів України та посадових осіб Кабміну, бо ж значною мірою саме від тієї національної приналежности високопосадовців залежить, в чиїх інтересах діє влада в Україні.

В. ГУМЕНЮК,
м. Рівне

НЕВДЯЧНІ ЗЕМЛЯЧКИ

Наприкінці червня на сесії Олексієво-Дружківської селищної ради, що на Донеччині, депутати розглядали звернення громадських організацій області, мешканців селища про надання одній з вулиць імені Олекси Тихого, видатного правозахисника, публіциста, вчителя, співзасновника Української Гельсінської Групи, який вчився і працював у Олексієво-Дружківці.

Пропонувалося перейменувати велику вулицю "Октябрьская", яка трасою Донецьк – Слов'янськ проходить через усе селище. Але при обговоренні селищна влада чомусь висунула на перейменування маленьку вуличку з 20-ма хатами на краю О.-Дружківки, яка зараз носить ім'я "славнозвісного" Тухачевського.

Але на сесії депутати від соцпартії та Партії регіонів проголосували "проти", і голоси розділилися порівно.

Отакі парадокси у нашому суспільстві: Президент України нагороджує О. Тихого орденом "За мужність" посмертно, у місті Дружківці Тихому відкрита пам'ятна дошка, у самому селищі йому встановлено пам'ятник, виходять друком його твори та книги про нього. А депутати – проти.

Дуже хотілося почути мотиви, за якими депутати так проголосували. Але як не вимагав від них пояснень селищний голова, вони нічого взагалі промовити не змогли.

Але це дійство на цьому не закінчилося. Мешканці вулиці Тухачевського, яку збиралися перейменувати, дізнавшись про рішення депутатів, нині збирають підписи під зверненням, щоб таки перейменували їхню вулицю на вулицю Олекси Тихого. Виявилося, що всі вони знали Олексія Івановича. Він жив на сусідньому хуторі і щодня ходив їхньою вулицею до селищної школи, а потім на працю. Відгукуються про нього з повагою, добротою.

Ось тут ми маємо приклад сутички громади і чинної влади.

Якими ж треба бути людьми, громадянами, патріотами, щоб так принижувати своїх героїв.

Хто ж переможе?

P. S. Усі депутати, які проголосували "проти" – робітники вогнетривкого заводу, який належить Володимиру Бойку, власнику Маріупольського комбінату "Ілліча", активному прихильнику соціалістів О. Мороза та ПР.

ЮРОДИВІ В ШАРОВАРАХ

Нещодавно телеканал "Ера" у рамках програми "Країна "on line" транслював сюжети про луганських так би мовити "козаків".

Тих "козаків" інакше, ніж "казанками", назвати важко. Як можуть люди, що мешкають в Україні, не володіючи державною мовою, братися за відродження козацьких традицій?

У такий спосіб вміють "відроджувати" культуру та традиції лише кацапи. Насправді це не відродження, а профанація, яка перетворюється у чисту клоунаду.

Особливо це підкреслюють "песенки" "козачков-булавинцев" "Про защиту Родины". Виникає запитання: якої "родіни"? Якщо мислиш по-чужинецьки, то й захищати будеш оту "родіну", що за Хутором Михайлівським.

Коли людина не може дати собі ради у вивченні мови народу, на теренах якого живе від народження, то подібне явище називається чужинецькою духовною експансією (у суспільному сенсі) і тупістю особи (у індивідуальному). То до чого тут козацькі звичаї та традиції?

Як відомо, перші вимоги козацтва – це бути християнином і знати мову. А далі вже всі інші лицарські чесноти. Ось так, панове, чи то пак, гаспада-товаріщі донецко-луганско-кацапскіє казачкі.

Найбільш смішним видається клоунське вбрання недолугих "казачков" із цілою купою "мєдалей та орденов".

Як на мене, повсякденний одяг сучасного козацтва повинен бути зручним та сучасним. Історичне ж вбрання також повинно бути, але тільки для свят і для дійств. На повсякденне вбрання сучасним національним формуванням козацтва треба звернути особливу увагу, аби воно відображало не форму, а дух козацтва.

Бо часто-густо, спостерігаючи за силоюсиленною різних формувань, можна сприймати їх не інакше, як збіговиська чужинців-клоунів, юродивих, засланих в нашу державу для руйнування її коріння, збиткування з наших традицій.

Костянтин ПИСАРЕНКО,
інвалід війни в Афганістані ІІІ гр.,
м. Дніпродзержинськ, Дніпропетровська обл.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

ФСБ ПРОТИ УПА

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

Очевидно, фахівців з археографії здивує і приписка до публікації "Графика написания передана без изменений", яка, напевно, мала б означати, що при друкові документів збережено їхню стилістику та орфографію.

Розміщення нових архівних документів на веб-сайті є, по суті, їх публікацією, тому вимагає дотримання певних обов'язкових археографічних норм.

В першу чергу, читачам повинні бути зрозумілими критерії відбору поданих документів – найкраще це зробити, означивши певну проблему, яку висвітлюватимуть представлені матеріали.

У даному випадку цього не зроблено, а запропонована тема: "Діяльність ОУН-УПА" є настільки широкою, що якщо ФСБ вирішить розмістити в Інтернеті всі матеріали на її висвітлення, то це затягнеться не на місяці, а на роки.

І ті, хто їх найбільше потребує для своєї боротьби із "заклятими націоналістами", просто не встигнуть ними скористатися. У великому обсязі розрізнених, епізодичних матеріалів читачеві легко розгубитися і, схоже, саме це й ставиться за мету в даному випадку.

Єдине, що поєднує запропоновані тексти, це традиційно притаманний документам НКВС та комуністичній пропаганді рефрен про "злочинність банд ОУН-УПА". Все інше – факти, події, їх контексти – немає жодного значення. Запам'ятатися повинно лише це.

Оприлюднення будь-яких документів передбачає також подання вступних зауважень, тлумачень та коментарів.

Але в даному випадку цього немає, за винятком хіба пояснення, яке стверджує, що "Клим Савур" – це Роман Шухевич, тоді коли всім, хто бодай трішки цікавиться історією УПА, відомо, що під цим псевдонімом діяв його попередник – перший командир УПА Дмитро Клячківський.

Все, на що спромоглися упорядники, це дати певні публіцистичні назви окремим документам: "Перевертні", "Нелюди", "Сколько верёвочке не виться" – явно запозичені з арсеналу радянської агітпропаганди.

Таким чином, оприлюднені ФСБ документи демонструють низький науковий рівень російських фахівців, у даному випадку в питанні досліджень українського визвольного руху.

Це підтверджує також інтерв'ю Василія Хрістофорова, начальника управління реєстрації і архівних фондів ФСБ Росії, яке він дав з нагоди публікації документів в Інтернеті.

У своїх оцінках він цілком переплутав факти з історії діяльності таких формувань, як дивізія "Галичина", українська поліція та УПА.

У характерному для радянських пропагандистів тоні, він усіх їх називає "бандерівцями". Більше того, Хрістофоров авторитетно заявляє про розгром УПА під Бродами в 1944 році (там було розбито дивізію "Галичина").

Доводити злочинну суть ОУН та УПА, користуючись документами НКВС, досить просто.

Про це ще свого часу попіклувалися самі чекісти, які завзято вибивали з полонених потрібну їм для вже оформлених звинувачень інформацію, складали звіти, що викривали начебто жорстокість повстанців і мали виправдати використання режимом звірських способів придушення визвольного руху.

Об'єктивність таких документів дорівнює об'єктивності нацистських матеріалів про євреїв, в яких містяться викриття "всесвітньої змови та шкідливості єврейської раси для людства", матеріалів, які служили основою для реалізації політики Голокосту.

Перша серія документів, що з'явилися на сайті МЗС Росії, містить насамперед епізодичні агентурні повідомлення про діяльність українських націоналістів, які, незважаючи на уривчастість інформації, дають загальне уявлення, за що і проти кого боролися оунівці.

Зокрема, показують мету їхньої боротьби: створення Української самостійної соборної держави. Є також згадки про німецькі репресії проти ОУН та масову підтримку населенням УПА.

Разом з тим, ця інформація важко поєднується із поданими тут же свідченнями Івана Трохимовича Кутківця, отриманими під час допитів. Він стверджує, що УПА була створена німцями і ніколи проти них не боролася.

Абсурдність цього легко викрити, звернувшись навіть не до секретних, а до сотень вже опублікованих радянських, німецьких та українських документів, які розповідають про боротьбу УПА проти німців.

Тому свідчення Кутківця є, очевидно, записом того, що хотіли почути від нього енкаведисти. Вони є аналогічними свідченням радянських офіцерів та партійців, які на допитах під час великого терору в 1937 році визнавали себе японськими та німецькими шпигунами.

Найбільшою сенсацією цієї серії матеріалів мав стати розсекречений ФСБ документ про переговори ОУН з німцями в 1944 році. Якби російські історики, які готували цей матеріал до друку, читали бодай комуністичну літературу про УПА, вони б зрозуміли, що горда печатка на його тексті із написом "розсекречено" виглядає смішно і недоречно.

Адже це повідомлення, як і німецькі документи, що лягли в його основу, десятки разів передруковували всі, хто намагався скомпрометувати український визвольний рух.

Мова йде про спроби німців використати український визвольний рух для своїх цілей (антирадянська боротьба) та спроби українського визвольного руху використати німців для своїх (звільнення політв'язнів, отримання зброї). Як відомо, ці переговори завершилися нічим.

Документи, розміщені 24 червня, очевидно, є відповіддю на оприлюднення СБУ матеріалів про так звані агентурно-бойові групи НКВС, що діяли під виглядом УПА. Тож було опубліковано досить великий документ про перевдягання самих повстанців.

Звичайно, вояки УПА використовували трофейні радянські, німецькі, угорські та польські уніформи ("командованием УПА созданы банды, которые экипированы в форму германской и венгерской армий"), так як не мали можливості налагодити виробництво і забезпечення повстанців власними уніформами.

Це не є ні для кого секретом, для цього достатньо подивитися на сотні опублікованих повстанських світлин. Крім того, Службою Безпеки ОУН використовувався метод переодягання в уніформи супротивника з відповідно повною екіпіровкою для виконання своїх завдань, що характерно для будь якої спецслужби.

Мета цих акцій теж була типовою – отримання необхідної інформації, ліквідація супротивника, виконання інших спеціальних завдань.

НКВС же використовувала такі акції не тільки та навіть не стільки для цього, як для компрометації українського визвольного руху, через навмисні злочинні дії, спрямовані проти цивільного населення.

В оприлюдненому документі чітко вказується, що через такі акції бойовики СБ ОУН "уничтожают низовой советско-партийный актив, официальных работников наших органов, агентурно-осведомительную сеть и членов их семей".

Тобто їхня діяльність спрямована проти носіїв окупаційної влади (голови колгоспів, члени винищувальних батальйонів, відповідальні за вербовку в Донбас тощо), тих, хто її підтримував та співпрацював з нею, зокрема як агенти.

Далі серед представлених документів є звіт про виявлення поховання поляків, жертв польсько-українського протистояння. Автори документа акцентують увагу на особливій жорстокості вбивств, що, очевидно, і послужило головним приводом для публікації саме цього документа.

Документів, які фіксують цю обопільну жорстокість в польсько-українському конфлікті, є дуже багато: українських, польських, німецьких, радянських. Вони свідчать, що це протистояння вилилося у 1943–1944 рр. в селянську війну, з характерною для будь-якої війни жорстокістю та великою кількістю жертв серед жінок, дітей та старших людей.

Проте документи теж засвідчують зацікавленість як німецької, так і радянської влади в розгортанні цього конфлікту як такого, що мав ослабити український та польський національні рухи.

Схоже, деякі російські чинники, спекулюючи на трагедії, знову намагаються використати її для загострення польсько-українських стосунків. Для цього навіть готові використовувати до цих подій термін "геноцид", вимовити який російській стороні так важко стосовно мільйонів жертв Голодомору.

Найяскравішим прикладом нефахового підходу до подачі документів є останній матеріал "Робота політорганів з відновлення радянської влади". У розповсюдженому через ЗМІ прес-релізі зазначається, що в документі йдеться "про суди, які влаштовували місцеві жителі над членами ОУН-УПА після закінчення Великої Вітчизняної війни".

Натомість у змісті самого документа немає жодної згадки ані про ОУН, ані про УПА, не використовується навіть характерний узагальнюючий термін "бандерівець". Мова тут йде про суди над колаборантами – сільськими старостами та поліцаями.

Очевидно, упорядники, пишучи про народне засудження дій ОУН-УПА, свідомо подали документ, який не має до цієї проблеми жодного стосунку, таким чином, намагаючись видати бажане за дійсне.

Отже, оприлюднення цих документів, їхній підбір, спосіб подачі свідчать, що дана акція не має на меті допомогти комусь розібратися із складним минулим. Вона є свідченням того, що ФСБ продовжує війну проти УПА, використовуючи в ній методологію своїх попередників з ЧК-ГПУ-НКВД-МГБ-КГБ.

Володимир В'ЯТРОВИЧ
("Українська правда")

НЕ ЗНАЄШ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ – БУДЬ САНТЕХНІКОМ

Олександр СУБОТІН

Шановна редакціє! Передплачую, читаю вашу газету і вдячний Богові за те, що вона існує. Це світлий промінчик у пітьмі багаторічної брехні й пропаганди. Сам я російськомовний українець і маю російське прізвище. Розмовної практики на мові дідів-прадідів позбавлений. Та й звідки їй узятися, коли мене оточують вихідці з Уралу, Тамбова, Твері та Рязані? Живуть на нашій землі десятки років, а по-українськи, як мовиться, – ні в зуб ногою. Влада створила для них комфортні умови, а колонізатору знати мову "аборигенів" не обов'язково. Звідки це йдуть та які холуї дають їм громадянство? У міському саду Маріуполя виструнчилися на алеї бюсти відомих людей Росії. А серед них – жодного українця. Невже ми такі обмежені, чи то є факт нашої окупації?

У міських храмах, а вони – Московського патріархату, – моляться за президента сусідньої країни чужою, а не державною українською мовою. Побудували новий критий стадіон і дали йому назву "Ильичевец", відкинувши будь-який натяк на те, що стоїть він на землі українській. Туди запрошують артистів і спортсменів з Росії, вочевидь, догоджаючи начальникам з сусідньої країни, які заполонили наші заводи, де українці – на других ролях.

І кому прийшло в голову запровадити замість твору диктант української мови на вступних екзаменах до ВНЗ? Адже це розраховано на папуг і є щілинкою для українофобів. Маючи слух та знаючи алфавіт, цей диктант можна дуже легко написати. А чому не переказ? Адже майбутній чиновник зобов'язаний викладати свої думки державною українською мовою. Не хімія і фізика, а саме українська мова повинна стати ситом для відсіювання тих, хто її знати не бажає. Та й взагалі, всі предмети повинні викладатися мовою України. Скільки ще будемо догоджати "п'ятій колоні"? Якщо відмовляєшся від української мови, то будь сантехніком, а не чиновником.

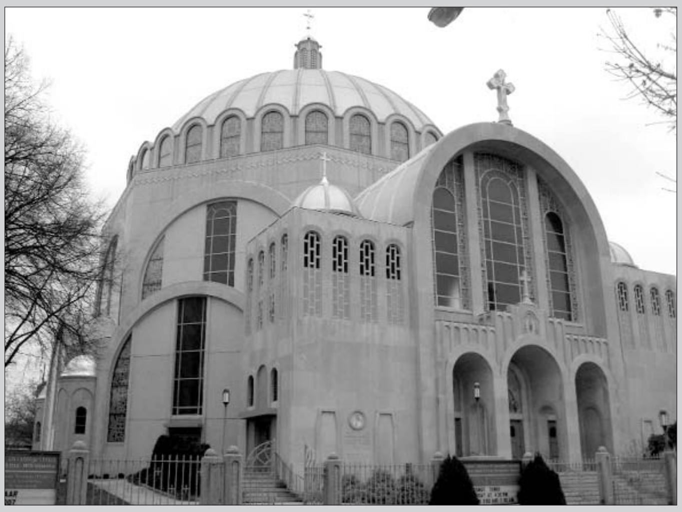
Нині настають інші часи, і до чиновницьких кабінетів приходять інші люди. Але чи будуть зміни? Спікер Верховної Ради запопадливо дозволяє виступати з трибуни російською. А чи так само робиться у Держдумі Росії? З трибуни ВР повинна звучати тільки українська мова, а в туалетах, "курилках", буфетах – будь-яка інша. Російська мова зовсім не загальноприйнята республіками колишнього Союзу, а примусово нав'язана іншим народам імперії. Україні нав'язують двомовність іззовні, а сприяє тому – "п'ята колона" всередині. Кому це зручно? Колонізаторам, які осіли на наших землях, котрі радять українцям одягати штани через голову. А чи зручно це нам?

Мова держави повинна бути співзвучною з її назвою, якщо це не колонія. У Словаччині мова словацька, в Іспанії – іспанська. Шведська у Фінляндії – за заслуги шведів у становленні незалежної Фінляндії. А нам за що російська мова? За кріпосне право і голодомори? Прибалти вимели зі свого національного Дому "клопів" (ті, що вціліли – поховалися у щілини), і, не питаючи дозволу "старшого" брата, увійшли до НАТО, зберігши своє обличчя, мову, культуру. І нам, українцям, слід повестися так само. Бо, окрім нас, нашу гідність ніхто не захистить.

м. Маріуполь

ПОЗИЦІЯ

ПОДВИЖНИКУ ПОТРІБНА ДОПОМОГА!

За багатовікову свою історію український народ пережив багато трагедій. Однією з них і дуже страшною була депортація українців з прабатьківських земель Лемківщини, Холмщини, Перемишчини, Надсяння та Західної Бойківщини, яка розпочалася відразу після Другої світової війни і набрала кульмінації в акції "Вісла" в 1947 році.

Наших людей примусово вивозили на захід Польщі, у херсонські і донецькі степи і в Сибір. Ця масакра продовжувалася майже сім років і закінчилася в 1951 р., коли, нарешті, були виселені жителі Нижньоустрицького і частково Турківського районів.

Микола МИХАЙЛИК,
член Проводу Турківської РО КУН

Не всім відома передісторія передачі правічних українських земель Польщі, а було це так.

Союзники антигітлерівської коаліції (СРСР, Англія і США) наприкінці Другої світової війни кілька разів збиралися і практично вирішували долю народів після війни. Обговорювалось і питання кордонів Польщі. Поляки, звісно, хотіли повернути собі Галичину по Збруч, англійці пропонували провести кордон між СРСР і Польщею по так званій лінії Керзона, яка була запропонована міністром закордонних справ Англії Керзоном у 1919 році і мала проходити з частковими відхиленнями по річці Сян.

На зустрічі з союзниками в Тегерані у відповідь на ці пропозиції Сталін заявив: "Росіяни не мають незамерзаючих портів на Балтійському морі, тому росіянам потрібні були б незамерзаючі порти Кенігсберг та Мемель і відповідна територія Східної Прусії..." Таке рішення тоді не було прийняте.

На Кримській конференції 04.02.1945 р. знову було порушено це питання. Рузвельт (тодішній Президент США) підтримував поляків, які пропонували передачу Львова Польщі. На це Сталін відповів, згадавши вже і про українців: "Що скажуть українці, якщо ми приймемо вашу пропозицію? Вони, мабуть, скажуть, що Сталін і Молотов виявилися менш надійними захисниками росіян і українців, ніж Керзон..." І кордон між Україною і Польщею пройшов по лінії Керзона з відхиленням на 5-8 кілометрів. В результаті Польща одержала величезну частину українських земель, а Росія – Східну Прусію (теперішня Калінінградська область). Комуністи і сьогодні ще полюбляють горланити про братерську дружбу і любов росіян до українців та всіх народів колишнього СРСР, але, вимінявши за українські землі Східну Прусію, вони нічого взамін не дали Україні.

Ось так розпорядилися чужинці долею українців так званого Закерзоння. І вже, на превеликий жаль, ні бойки, ні лемки не оратимуть і не засіватимуть карпатські схили добірним зерном, ніхто вже не почує там їхніх тужливих пісень і веселих коломийок.

Не співається веселих пісень і в степах. Остання хвиля депортації, що пройшла в 1951 році, перекинула бойків Західної Бойківщини у населені пункти Донецької області. Викинуті серед пустого степу під голе небо, опинилися вони без житла, без рідних храмів, без духовних наставників. Але, на велике щастя, ці люди зуміли вижити і зберегти свою духовність, віру в Бога.

Після проголошення Незалежності України тут з'явилися молоді, ініціативні, працьовиті, високодуховні, релігійні подвижники. Одним із них є уродженець с. Верхньої Яблуньки Турківського р-ну Львівської области о. Василь (Іванюк).

Приїхавши в Олександрівський район Донецької області, отець Василь придбав за власні кошти напівзруйновану хату в с. Криниці і оселився там в 90-х роках минулого століття. Свою оселю він власними руками добудував і відремонтував до рівня міської затишної квартири. Але сенсом свого життя цей греко-католицький священик-місіонер вважає не власний добробут, а служіння Богу і людям. Цікавиться їх матеріальним станом, в міру своїм можливостям допомагає знедоленим, наче батько, хоч віком він ще зовсім молодий.

Завдяки подвижницькій місіонерській діяльності, старанності, безкорисливій праці о. Василя, в Олександрівському районі зареєстровано одинадцять греко-католицьких громад, священики обслуговують 22 села. Збудовано 4 церкви, а в решті сіл Богослужіння відбуваються у приватних будинках. У с. Криниці збудовано ще й жіночий монастир ЧСВВ.

Проте не всюди ще відбувається таке помітне піднесення духовности українців. Якщо о. Василю в Олександрівському районі вдалося знайти порозуміння з місцевою владою відносно відведення земельних ділянок під церкви, то в інших районах (у т. ч. і м. Краматорську) це є великою проблемою. Зате для громад Московського патріархату ділянки під церкви влада виділяє миттєво, ще й часто-густо біля греко-католицьких і православних Київського патріархату церков. Московсько-шовіністичні попи ненавидять усе українське, ведуть активну боротьбу проти свідомих українців, іноколи доходить аж до фізичних розправ. Їх всіляко підтримують окремі тутешні владоможці. На допомогу цим антиукраїнським силам приходять олігархи, а точніше – зайди-грабіжники, які будують церкви, звісно ж, Московського патріархату, наймають попів і насильно заганяють туди своїх робітників-кріпаків, а хто не хоче ходити до їхньої церкви, такого виганяють з роботи.

Усіх проблем, які доводиться долати о. Василю з вірними греко-католицької віри, не перелічити. Та він завжди сповнений енергії, завзяття, Божого духу. І віриться: він зможе втілити намічене в життя. А ще віриться, що його праця на славу Богу, на користь людям, і йому особисто принесе велике щастя. Отець Василь ретельно підготовляє і навчає молодих священиків, допомагає їм в організації і реєстрації церковних громад. У нього багато цікавих задумів, спрямованих на відродження культури, звичаїв і духовности бойків, які тут проживають, зокрема має намір організувати музей "Бойківщина". Поки що не все йому вдається, зокрема через брак часу і фінансів, але те, що вже зроблено, свідчить: отець Василь не сидить склавши руки. Він постійно у русі, у пошуку, у праці.

Тож нехай йому і надалі допомагає Бог у його добрих справах на користь рідного народу і України в цілому.

Для тих, хто може допомогти о. Василю у відродженні наших земляків духовно і культурно, подаємо його адресу:

О. Василь Іванюк, вул. І. Франка, 23, с. Криниці, Олександрівський район, Донецька обл. інд. 84041.

Телефони: моб. 8-10-920-65-75; 8-098-827-91-09; (06269) 2-43-21.

ВІДГОМІН

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ПОЛЕГЛИХ БОРЦІВ УПА

Петро БУДИЧ,
Петро ЧУПИК

У Польщі проживає Йосиф Мица – учасник національно-визвольних змагань 1944–1947 рр. на теренах Лемківщини, Любачівщини й Надсяння (нині Польща), який займається увічненням пам'яті полеглих вояків УПА.

Йосиф Мица – меценат друкування книжок про УПА. Завдяки його спонсорству у Коломиї була надрукована книжка Михайла Андрусяка "Брати Грому". За його сприяння у Польщі побудований пам'ятник повстанцю Івану Кархуту.

Народився він у селі Долішні Теплиці Ярославського повіту (Надсяння) в родині свідомих українців і добрих господарників. Рід Кархутів користувався у селі великою повагою. У 1945 р. весь рід був депортований з прадідівських земель у західні області України.

Іван ще у 1944 р. пішов в УПА разом з багатьма однодумцями. Спочатку його поставили господарчим терену Ярославщини. Влітку 1945 року був переведений господарчим Любачівського повіту (псевдо "Самчук"). Його головною турботою був – зв'язок. Саме тоді на Любачівщині перебував крайовий провідник Ярослав Старух ("Стяг"). До нього приходила пошта з України і з-за кордону, яку забирав І. Кархут і доставляв провідникові.

Восени 1947 р. мала прийти до "Стяга" пошта із Карпат. Про це дізнався кадебіст Вішинський і вислав на три дні раніше три рої спеціально вишколених енкаведистів під виглядом вояків УПА. Вони принесли "пошту" до місця, куди мала прийти правдива пошта. Це було у лісі за селом Верхратою, де вони за таборувалися трикутником. Кожний рій палив ватру. І от І. Кархут прийшов, щоб відібрати пошту. Уважно придивився він до тих вояків і у нього зародилося підозріння, бо вони велися інакше, ніж вояки УПА, курили папіроси і на поготові тримали зброю. Керівник псевдо групи УПА сказав І. Кархутові, що має дуже важливу пошту, яку має віддати особисто в руки провідника "Стяга". Кархут повернувся без пошти і розповів про свою підозру Я. Старуху. Тоді вирішили послати із Кархутом одного повстанця у ролі провідника "Стяга". Кархут підійшов до ворога і заявив, що "Стяг" з ним. Але керівник групи не повірив йому. Почалася стрілянина. Кархут був тяжко поранений. Його забрали до Рюшева, де підлікували і засудили на 25 років тюрми. Відсидів 15 років, втратив одну ногу, а відтак і другу. Помер у Польщі 20 червня 1988 року.

Бойовики УПА М. Зілінка та М. Наконечний, які разом з Іваном Кархутом пішли в УПА із Теплиць, загинули в боротьбі з польськими збройними формуваннями у сусідньому селі Добрі. Доля інших тепличан-повстанців поки що невідома. Можливо хтось із рідних озветься і надасть інформацію про них.

Ентузіасти, які проживають у Польщі, хочуть на місці страти повстанців у Перемишлі встановити спільний пам'ятник. Для того, щоб розпочати його встановлення, польська влада вимагає уповноваження від родини покійників або їхніх близьких. Уповноваження слід надсилати за адресою:

Strowarzyszenie Ukraincow Wiezniow Politycznych i Represjowanych w Polche ul. Pilsudskiego 6/1, 75-500 Koszalin, abo Joref Myca, Charzyno, u. Woj. Polskiego 9, 78-123 Siemysrl, tel. 0943582094, 0502059800 (увечері).

ЩО Ж ТАКЕ ГЕНОЦИД?

У наші часи термін "геноцид" часто вживають суто риторично. З цього погляду варто нагадати текст резолюції ООН "Про запобігання злочину геноциду та покарання за нього", прийнятої Генеральною Асамблеєю ООН 9 грудня 1948 р., яка увійшла в силу 1950 року і яку СРСР ратифікував у 1954 р. Ось деякі витяги з неї:

"Стаття 1. Сторони, що підписують цю резолюцію, підтверджують, що геноцид, незалежно, чи його вчинено в мирний час, чи під час війни, – це злочин за міжнародним правом, якому вони зобов'язуються запобігати і за який вони беруть на себе відповідальність".

"Стаття 11. За даною резолюцією геноцид означає будь-який з нижчеподаних актів, учинених з наміром знищити повністю або частково національну, етнічну, расову чи релігійну групу, а саме:

– вбивство членів групи;

– заподіяння серйозного фізичного чи психічного пошкодження членам групи;

– зумисне створення для членів групи умов життя, розрахованих на проведення її фізичного знищення повністю або частково;

– застосування заходів з наміром перешкодити народженню дітей серед членів групи;

– примусове передання дітей членів однієї групи членам іншої".

Здається, немає жодного сумніву, що звинувачення в геноциді має пряме відношення до Радянського Союзу за його дії в Україні. Таким, принаймні, був погляд професора Рафаела Лемкіна, автора проекту резолюції.

Але справа, мабуть, не в тому, як саме слід формально кваліфікувати ці події. Факт є фактом: щодо української нації вчинено нечуваний злочин. І чи то було в підвалах, де страчували безневинних, чи у таборах примусової праці, чи в селах, де вмирали з голоду. Це було свідоме винищення мільйонів індивідуумів, з яких складалася ця нація.

До речі, "Большая Советская Энциклопедия" визначає геноцид як "порождення імперіалізму, що загниває".

В. РИБАК,
м. Хмельницький

Сьогодні не всі, особливо молоді люди, знають, чим був "ҐУЛАҐ" СРСР (ґлавноє управєніє лагєрєй МВС СРСР). Ця абревіатура поширилася завдяки книжці О. Солженіцина "Архіпелаг Ґулаґ". А був цей "Главк", як усі галузеві господарчі управління. Але він був своєрідним господарчим трестом, який не тільки виконував каральні функції, а володів величезними підприємствами – заводами, комбінатами, золотими копальнями, лісами і т. ін. У таких галузях, як золотодобування, лісоповал, "стройкі соціалізма" в сибірських і полярних краях МВС було єдиним господарем. Щоб цей "комбінат" смерти міг працювати і давати родінє продукцію, потрібна була чисельна робоча сила. І "Ґулаґ" мав патент на доставку робітників: мільйони в'язнів працювало на його підприємствах, в "ісправітєльно-трудових лагерах" (ІТЛ) і "вольних посєлєніях". Одним із таких "підприємств" був Норильский нікелевий комбінат МВС СРСР(а), а постачальником робочої сили був норильский табір – "Норильлаґ". На чолі комбінату стояв "начальнік". В 1948–49 роках, після проведеної в Ґулаґу реформи, з ІТЛ виділили окремий табір: Ґосударствєнний Особорєжімний Лаґєр – "Ґорлаг". Тепер начкомбінату мав двох заступників – по ІТЛ і Ґорлаґу. За словами начкомбінату полковника МВС Звєрєва, в 1953 році в норильському Ґорлазі перебувало тридцять тисяч в'язнів у 6-х відділеннях.

Саме тут, в цьому заполярному Ґорлазі, в 1953 році відбулася найбільша в історії Росії "битва" між політичними в'язнями і російською каральною системою. Опір, який називають страйками і повстанням, розпочався в 1952 році в карагандийських таборах, у Спаську і невдовзі охопив усю азійську територію Горлату: від Караганди до Норильська, від Воркути до Колими. Найдовше тривав опір у Норильську, де він був наймасовішим, бо повстали всі "отдєлєнія", в яких перебувало близько 30 тисяч в'язнів. То було справжнє повстання приречених, яке потрясло основи системи Ґулаґу СРСР, що мусив визнати навіть Хрущов.

Пропонуємо увазі читачів уривки спогадів каторжника і учасника тих подій.

Степан СЕМЕНЮК

З КОГОРТИ ГЕРОЇВ

НЕЗЛАМНА СИЛА СВОБОДИ

Норильських повстанців підняло гасло: "Борітеся – поборете!"

6 червня 1945 р. з Красноярської пересилки забрали нас на етап, привезли на дикий причал над Єнісеєм. Було відомо, що повезуть десь на північ, а куди? "Держава" Норильлаґу займає територію від Північного Льодовитого океану до Туви. Нарешті підплив теплохід "Марія Ульянова". Було це старе судно ще з бічними колесами замість гвинтового привода. Повантажили нас у трюм, де був морок, печаль і холод. Разом з нами повантажили гурт японських військових, які були ще в своїх військових уніформах, але без жодних дистинкцій. Конвой ставився до них досить поблажливо. З кожним днем у природі ставало все холодніше, а залізні стіни і підлога передавали той холод нам. Нам залишилося тільки заспівати: "Плачуть, тужать сини України". Шостого дня "Ульянова" причалила в Дудінці, і нас погнали на пересилку. Був погожий день, може, ніч, а навколо, скільки оком сягнеш, – сніг і лід. Крижаний затор сягав висоти кількох метрів, височіли гори криги. "Ульянова" пливла за спливаючою з півдня кригою Єнісея, який тут такий широкий, що протилежного берега не видно. Гнали нас через містечко-селище. Люди, переважно жінки, виходили із своїх хатин подивитися на перший у тому році етап в'язнів і плакали.

– Мілінькіє, ви все здєсь погібнєтє! Вас на смєрть сюда привєзлі...

Так вітало нас Заполяр'я.

Дудінка, портове містечко, – брама до Норильська і Північного Льодовитого океану, насамперед пересильний табір "Норильлаґу". Сюди ціле літо звозили в'язнів Єнісеєм і через "сєвєрний морской путь" з Архангельська та Мурманська. З Дудінки розвозили рабів по таборах, найбільше до Норильська – сто кілометрів на схід. Нашу бригаду призначили на будову залізничної станції "Дудінка сортіровочная", чотири кілометри від міста в тундрі.

...Одного дня наша бригада під керівництвом Прокуди не прийняла обіду і зажадала начальства. Прибігли всі. Це була перша спроба страйку, але інші бригади нас не підтримали, хоч голод докучав усім. Люди виловлювали котів та інших звірят і птиць, що опинилися в зоні або близько від неї.

...Взимку (1947/48 рік) нас етапували до Норильська вузькоколійними вагонами без світла, лавок і без опалення. Панувала полярна ніч і полярний мороз. У Норильську загнали до табору № 4, що обслуговував будову "Большой обогатітєльной фабрикі" (БОФ), де вже було понад 4 тисячі в'язнів. Дали нам нові "лічниє номєра", я отримав "В-408".

Через якийсь час мене віднайшли друзі з Ялович Микола Вальчук і Василь Мірчук, колишній районовий юнацтва Острожецького району. Вони витягнули мене з бригади теслярів і влаштували робітником в ґеодезійній групі. Робота була не тяжка, і я почав набиратися сил. Згодом зустрівся Ткачук, чотовий УПА з Володимирщини. Поступово гуртувалися люди з усієї України – з Донбасу, Житомирщини, Одеси, Харкова, Берестя...

У 55-ту річницю ОПОРУ політичних в'язнів в Норильську помолімося і віддаймо шану тим, які загинули, щоб інші були вільними. То їхня боротьба спричинилася до того, що влада змушена була звільнити десятки, а може сотні тисяч в'язнів. Помолімося і діймо, щоб ЗЛО, яке гнітило всіх, не повторилося. Адже нинішні політичні події в Росії насторожують, і немає гарантій, що старе не повернеться.

Начальство табору і БОФ-у для заохочення рабів до кращої роботи почало організовувати в таборі "проізводствєнниє совєщанія". На одне таке зборище прийшов начальник БОФ-у інженер Вальц і заступник начальника комбінату по таборах Воронін, який із чекістською цинічною щирістю, заохочуючи нас до роботи, сказав:

– Собствєнно говоря, какая разніца мєжду вамі і вольнонайомнимі? Только та, что на ніх єщо нє виполнєн формуляр.

Так він передав усю суть "самого гуманного правітєльства".

...Якось 1949 року групу в'язнів, в якій опинився і я, забрали на етап і погнали до табору, який обслуговував нікелевий завод, що мав кодову назву "завод №25" (усе було засекречене під номерами, а не за профілем продукції). Вже на вахті зустрічали мене Д. Шумук, В. Мірчук та інші друзі, які опинилися тут раніше. Тут зареєстровали нас новими "лічнимі номєрамі", я став "Щ-903". Номери мали бути написані на всій одежі – на штанях, на шапці. У таборі діяла подвійна оперативна служба – МВС і МДБ. Перші займалися утриманням порядку, другі – далі провадили слідства, організовували провокації. Емдебісти називали перших "тряпочнікамі", тобто – ганчірниками.. Кожен в'язень був під таємним слідством. Нас гнали на будову заводів будівельних матеріалів і згаданого "№25". Каторжани були призначені на ліквідацію, багато хто вже зовсім зневірився, інші просто звикли до каторги. Та абсолютна більшість в'язнів були українці, а серед них – оунівці і упівці, які вважали себе чинними воїнами України. Це давало можливість створити дієву організаційну силу, яка сприяла б тому, щоб перемогти отой нігілізм і зневіру. І ми взялись за цю справу, що вимагала великої росудливости і вміння. За три роки була створена досить дієва самозахисна організація, якої чекістам не вдалося розкрити.

Становище в таборах ставало напруженим. У світі тривала "холодна війна", і це відбивалося на діях влади... Однієї ночі арештували всіх знаних з активности українців. Від слідчих довідувалися, що ми, виявляється, готували погром на русскіх, доказом чого мала бути "наша холодна зброя", яку чекісти знайшли в снігу біля бараків, де жили русскіє. Хлопці трималися гідно, і через місяць усіх випустили. Провокація не вдалася. А ситуація в Ґорлаґу Норильська ставала вибуховою. Влада готувала ліквідацію "ворогів народу" – бандерівців. Конвойні війська посилили режим, день і ніч робили вправи з деталями штурму зони за участю кінологів. До гарнізонів внутрішніх військ прибували нові підрозділи.

Але і ми вже не були такими, як два-три роки тому. І коли в 4 і 5 зонах чекісти застрілили кількох в'язнів, почався страйк, пасивний опір владі, який очолив Євген Грицяк. Минув тиждень, у магазині "заводу №25" я зустрівся з Д. Шумуком, який наполягав: негайно треба розпочати страйк! Нас від присяги ніхто не звільняв і колись нас запитають чому ми цього не зробили!

Це була правда, але для того, щоб розпочати опір, треба було бути певним, що нас підтримає більшість табору. Обговоривши організаційний стан, ми встановили, що мережею Самооборони охоплено 180 осіб. Крім того, є втричі більше наших прихильників. Тож вирішили, що в найближчу неділю люди в бараках не встануть на "провєрку". Це мав бути показник нашої готовности. Та несподівана провокація випередила нас. 2-го червня емдебісти спровокували в БУР-і бійку між політичними і кримінальними. Солдати витягнули в заборонену зону одного табірника з наміром застрілити за "спробу втечі". Інші каторжани кинулись на поміч товаришам у БУР-і. Тоді солдати відкрили вогонь і застрілили 6 осіб. Ця провокація прискорила хід подій в Ґорлазі-3. Адміністрація табору мусила покинути зону, приїзд начальника "ґорлаґу" пол. Сємйонова нічого не змінив, його вигнали. Тепер треба було самим забезпечити в таборі безпеку і порядок, опіку хворих і калік. І з цим наші люди справилися. Каторжани одностайно піднялися на боротьбу за себе і рвали найтяжчі кайдани, кайдани звички до каторги! Наполеглива праця кількох років виправдала себе. Ми знову були в бою за волю! Оунівці і упівці разом з представниками інших народів роками пиляли кайдани і першими пішли під кулі. По кількох днях було скликано нараду і вибрано новий страйковий комітет на чолі з Борисом Шамаєвиним, зросійщеним татарином, який сказав про нас:

– Ці люди, яких ми недооцінювали, знають чого хочуть і як це робити. Схилімо голови перед ними!

Наш підпільний штаб опору містився в кімнаті санітара Якова Сушкевича, члена ОУН з Києвщини. Керував штабом Д. Шумук. Від нашої громади в страйковому Комітеті були К. Король, Р. Загорулько, що давало нам можливість впливати на його роботу.

...Життя в таборі входило в "норму". Організовувалося культурне життя, кожна національна група створила свій хор, і ми разом давали концерти. Цілодобово визначені люди тримали варту при зоні, щоб не допустити до провокацій з боку чекістів. Вишкіл молодих хлопців випав на мою долю. Тож хоч я не був членом страйкового комітету, ані разу публічно не виступав, та однак моє прізвище знайшлося в "сєкрєтном спіскє активних організаторов мятєжа". Зв'язком з іншими таборами займався В. Мірчук. Люди у поїздах, що проїжджали побіч зони, вітали нас піднятими руками і поздоровленнями, що додавало нам сил. При радіовузлі також була наша людина. Офіційну пресу достарчала нам маленька Аня. її мати чи батько всували газети під її сукенчину, а наші кликали її до себе і забирали газети. Охоронці тоді ще не стріляли в дітей. Було ж тільки три місяці після смерти Сталіна, тож проявлялася певна невизначеність органів. Убитих першого дня друзів похоронили в зоні за релігійним звичаєм, панахиду відслужив православний о. Тихін Бабій. Місця від куль чекістів на стінах бараків пофотографували і позначили фарбою. А чекісти і табірна адміністрація все фотографували з вишок, де стояли охоронці.

Закінчення у наступному числі.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

ПОЛУМ'ЯНА СТОРІНКА ЛІТОПИСУ

"З Україною у серці" – таку назву має книга-спомин Галини Коханської, присвячена історії національно-визвольного руху на Волині 1930–1940 рр., яка щойно побачила світ у видавництві "Літопис УПА". Твір учасниці національно-визвольного руху на Волині в 1940 рр. не обмежується лише історичними фактами, а має вагоме суспільно-виховне значення для сучасної молоді. Адже у народу, який плекає почуття національної гідности, борці за його свободу стають взірцем для виховання наступних поколінь.

Ця праця є своєрідним продовженням літопису Української Повстанської Армії, однією з його полум'яних сторінок.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Авторка детально розповідає про діяльність польського окупаційного режиму та більшовицькі репресії 1939–1941 рр., свій вступ до лав ОУН, проходження вишколів, діяльність в Колківській республіці УПА у відділі розвідки.

Окремий розділ споминів відтворює картини ув'язнення в совєтських концтаборах.

Свої спомини Галина Коханська – "Орися" почала писати відразу після проголошення незалежности України в 1991 р. Маючи від природи добру пам'ять та спостережливість, вона з притаманним їй максималізмом взялася до їх написання, щоб не забути всіх тих, хто боровся в одних лавах разом з нею та загинув під гаслом: "За Україну, За Волю, За Народ". Відчуваючи свої болячки від поранень та каторжних робіт на Воркуті, вона намагалася написати спомини якомога скоріше.

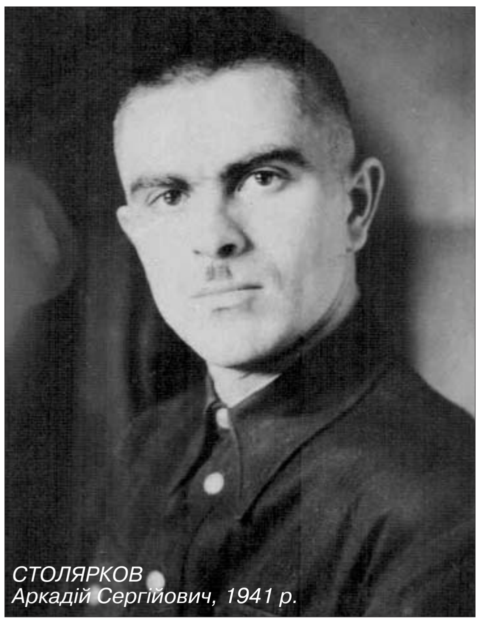
У книзі авторка змальовує родинний дім, атмосферу національного духу, який там панував, вплив брата на її виховання. Яскраво відтворено прихід до Луцька совєтської влади, тотальні репресії серед населення, розстріл батька; початок війни СРСР та Німеччини, поводження нового окупанта та смерть брата.

У наступних розділах вона описала свій вступ до ОУН; боротьбу двох течій в націоналістичному русі – мельниківської і бандерівської; проходження організаційних вишколів та спеціальних курсів розвідки; діяльність у відділі розвідки та в штабі Івана Литвинчука-"Дубового"; перехід фронтів та допити СМЕРШу; останній бій з енкаведистами; допити в тюрмах Луцька та Львова; етап на Сибір; каторжні роботи в таборах Воркути та виживання в'язнів; повернення додому.

6 липня 1993 року у луцькій лікарні назавжди зупинилося серце Галини Коханської-"Орисі". Вічна пам'ять славній дочці українського народу...

Своєрідним доповненням до вищесказаного став лист до "Нації і держави" сина начальника військової окружної розвідки УПА Волинського краю юнацької мережі Галини Коханської Володимира Столяркова, який щиро подякував світлої пам'яті фундаторам видання – братам-близнюкам Михайлу та Йосифу Ковальським, їхнім родинам за сприяння у виданні книги "З Україною в серці". Народилися вони у 1920 р. в с. Вільці Горинецькій Любачівського повіту.

У роки Другої світової війни близнюки були розвіяні по світу, тривалий час не знали про долю один-одного. Щойно через 52 роки розлуки, у 1992 році, під час святкування 50-ліття УПА, брати зустрілися в уже незалежній Україні. Михайло помер 7 квітня 2004 р. в Торонто (Канада). Переживши свого брата-близнюка на 53 дні, 30 травня 2004 р. в Україні у Винниках біля Львова відійшов на вічний спочинок Йосиф Ковальський.

СТОЛЯРКОВ
Аркадій Сергійович, 1941 р.

За словами друга Володимира, на вихід у світ споминів його матері він очікував довгих п'ятнадцять літ (від 6 липня 1993 року, коли Галина Коханська відійшла за межу життя, до тієї миті, як узяв до рук сигнальний примірник видання).

Володимир Столярков з гордістю повідав про своє родове коріння по лінії матері. Так, прадід Семен Коханський був з роду запорозьких козаків, який свого часу поселився на Волині.

Його діда Степана енкаведисти розстріляли 23 червня 1941 року у Луцькій тюрмі, а старшого брата мами Івана, який був комендантом УВО Володимир-Волинського повіту, у 1936 році заарештували поляки, катували у в'язниці, звідки він вийшов на волю з підірваним здоров'ям і невдовзі помер.

Батько Володимира Аркадій Столярков – родом з Білорусі. Навчався в Смоленському педагогічному училищі. Одночасно відвідував заняття в пілотній школі. З перших днів війни – на фронті. Обороняв небо Ленінграда, Москви, брав участь у багатьох повітряних боях.

4 серпня 1944 року, маючи в активі 14 знищених фашистських літаків, був збитий ворогом, потрапив у полон.

Через два місяці червоноармійці звільнили його з концтабору.

Першими словами слідчого до батька були: "Товаришу старший лейтенанте, Ви – Герой Радянського Союзу, чому потрапили в полон, а не застрілилися?".

Батько пояснив, що був важкопораненим, його підібрали непритомним.

У відповідь почув: "До білих ведмедів!".

Так Аркадій Столярков опинився у Воркуті. Туди ж невдовзі була заслана і Галина Коханська, яку заарештували й засудили на 15 років таборів та 5 років без права проживання на батьківщині. Там вони і познайомилися. А вже у 1951 році у них народився син Володимир.

Щоправда, невдовзі Галина Коханська змушена була віддати немовля у дитячий будинок, оскільки її бабуся теж була виселена у Тайшет, а комусь іншому віддати сина на виховання вона боялася.

Лише після смерти Сталіна рідна тітка забрала Володимира з притулку в Єлабузі. Як згодом з'ясувалося, там над дітьми здійснювали всілякі медичні експерименти, внаслідок чого 13 малят загинуло, а 12 дивом вижили завдяки турботливості місцевого населення, переважно татар.

Батька Володимира реабілітували у 1959 році. Йому повернули усі бойові нагороди, окрім Золотої Зірки, ордена Леніна та звання Героя Радянського Союзу. Пояснення щодо цього було більше ніж лаконічним: "Ви були в полоні. І цим усе сказано...".

На закінчення свого листа Володимир Столярков пише, що в Харкові, де він нині мешкає, вже кілька років функціонує обласна управа Братства ОУН-УПА імени Осипа Дяківа, члени якої здійснюють активну патріотично-виховну роботу, у святкові і поминальні дні влаштовують біля пам'ятного знака воякам УПА у Молодіжному парку та пам'ятника Шевченку в столиці Слобожанщини разом з іншими патріотичними силами масові заходи, вшановуючи світлу пам'ять борців за свободу і незалежність Української Держави.

І ще одне: хочеться вірити, що ці спомини стануть важливим джерелом для майбутніх дослідників діяльности ОУН і УПА на Волині.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9